

Ernesto Sarabia, de Madrilenys pel Dret a Decidir: «Els catalans sou un model a seguir»

L'activista ha rebut a Reus el premi Memorial per la Pau Josep i Liesel Vidal

Ernesto Sarabia | Josep M. Llauradó

Ernesto Sarabia va ser guardonat divendres passat al Centre de Lectura de Reus amb el premi del Memorial per la Pau Josep i Liesel Vidal, convocat pel mateix centre i per l'Associació Josep Vidal i Llecha. Històric militant antimilitarista, ha participat també del moviment sindical i veïnal i darrerament s'ha caracteritzat per implicar-se en la lluita pel dret a l'autodeterminació del poble català des de Madrid.

Provinent de la Rioja, primer va emigrar al País Basc i més tard a Galícia, per acabar vivint, des de fa més de trenta anys, a la capital de l'Estat. Parlem amb ell en una entrevista en què narra la seva experiència vital i com veu actualment la situació política a l'Estat i a Catalunya.

- Com va rebre la notícia del premi?

- A principis de setembre vaig rebre un correu electrònic del Centre de Lectura i de l'associació del premi i em vaig quedar molt sorprès, perquè no en sabia res en absolut. Del currículum hi ha

coses de les que ni me'n recordava, i van sol·licitar la meua candidatura i va ser escollida. Et genera una responsabilitat perquè és una càrrega un premi d'aquest calibre. Vaig agrair el premi i em vaig posar a disposició, com sempre he fet, del poble català, per venir a agrair-lo, per seguir lluitant, m'han donat un plus per fer-ho.

- Quin és el seu recorregut militant?

- Al País Basc vaig començar a militar en un partit -en segueixo sent però no hi milito- que és el Partit Carlista. Em vaig afiliar a un sindicat -Unió Sindical Obrera- i allí vaig començar la meua activitat. A part, jo sempre he estat esportista, tant per jugar com per entrenar, per a mi l'esport col·lectiu és molt important. En aquella edat justament va començar el Moviment per l'Objecció de Consciència (MOC), en què uns pocs milers de joves van aconseguir un fruit per a tots els joves d'aquest país tremend, crec que no en són conscients, la gent creu que ens ho han regalat tot. Jo quan veig un problema m'hi implico, vull transmetre a la gent que ha de defensar tots els seus drets. A Galícia, més tard, vaig entrar al moviment veïnal i sindical. Quan vaig anar a Madrid, em vaig involucrar encara més amb el tema de l'habitatge i el tema famós antimilitarista de l'OTAN.

- Com va encaixar la derrota en aquell referèndum?

- Per a mi allò va ser un abans i un després: l'únic moment que em vaig desinflar per sentir-me defraudat. Era un referèndum consultiu, no decisor, però es va manipular per guanyar per molt pocs vots. Hauria d'haver estat una victòria del poble de l'estat espanyol en contra del militarisme i de l'OTAN. Després, han sorgit molts problemes, des de la gent de l'atur, on hem generat plataformes per la defensa dels llocs de treball i sobretot un treball digne perquè avui dia hi ha llocs de treball que estan en la pobresa encara que cobrin un salari.

- També va estar implicat en les Marxes per la Dignitat, oi?

- Vam ser capaços de coordinar a nivell de tot l'Estat les Marxes per la Dignitat, que es van començar a gestar el desembre de 2013 i que van culminar el 22 de març de 2014, va ser un fet històric. El 2015 vam fer euromarxes des de Gibraltar fins a Brussel·les amb una acollida extraordinària, perquè aquesta Europa no serveix, segueix sent un mercat comú, no té res a veure amb allò social, és vergonyós.

- I va ser en aquest moment quan es va aguditzar el conflicte català.

- Per a nosaltres no és un conflicte que hagin generat els catalans, l'ha generat l'Estat espanyol no respectant els drets humans i el dret a decidir del poble català. En aquells temps, vam voler fer un acte a Madrid, governava Manuela Carmena, vam sol·licitar el Matadero, que és un espai social molt bonic, antic escorxador municipal de Madrid, i ens el van concedir. Venia gent de diferents associacions i partits polítics de Catalunya.

- Aquell acte va patir entrebancs.

- L'actual alcalde de Madrid, llavors regidor del PP, va recórrer a la justícia per tal que ens prohibís l'acte. I el jutge el va prohibir, curiosament el mateix jutge que posava pegues fa poc a treure Franco del Valle de los Caídos, un jutge feixista, retrògrad, reaccionari... Es van equivocar perquè allò ens va donar publicitat gratuïta, en el sentit que ho vam traslladar a un lloc privat, el Teatro del Barrio de Madrid, i davant la prohibició el poble de Madrid es va mobilitzar i vam desbordar tant el teatre com els carrers adjacents, demostrant la solidaritat del poble madrileny amb el poble català. Més tard vam constituir *Madrileños por el Derecho a Decidir*.

[noticiadiari]2/138473[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/188453[/noticiadiari]

[noticiadiari]2/162476[/noticiadiari]

- Ja es coneixien?

- Ens coneixíem tots, teníem tants fronts oberts que abordàvem moltíssims temes, però allà vam reflectir en un document el compromís amb el dret a decidir, entenem que és un dret inalienable, i no tan sols decidir una cosa sinó decidir-ho tot, tot allò al que contribuïm amb els nostres diners, allò públic. Nosaltres reivindicuem el dret a l'autodeterminació de tots els pobles del planeta.

- I va arribar l'1 d'octubre, els empresonaments, el judici i la sentència.

- Amb la repressió al poble català en el seu ús legítim del dret a decidir, vam veure que els catalans éreu un model a seguir, un exemple de dignitat. Un grup es va traslladar a Madrid a acompanyar als processats en aquell judici de la vergonya i hi va haver una confraternitat i un intercanvi que a nosaltres ens va servir d'injecció tremenda de dignitat. Els companys traslladats a Madrid, sobretot els de Silenci, van estar nou hores diàries, tots els dies que hi havia judici, davant del Suprem, per moltes persecucions i violacions de la Policia.

- En què estan batallant ara mateix?

- Defensem el dret a decidir el model d'estat, també amb la monarquia. Estem centrats en aconseguir un referèndum decisorí. Sabem que és complicat perquè van blindar aquell capítol de la Constitució, com sempre han fet, però res és impossible.

- Aposten per la república?

- Absolutament. Però volem que la gent s'expressi lliurement.

[noticiadiari]2/207056[/noticiadiari]

- Com veuen la situació de Catalunya en l'actualitat, amb un president inhabilitat?

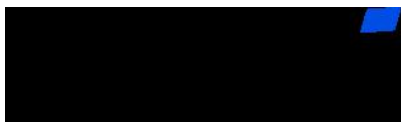
- Ens sembla un escàndol que hagi estat per haver posat una pancarta que no era de cap partit, com volen dir els repressors espanyols. Hi havia en molts ajuntaments pancartes de *Welcome refugees*, i no va passar res. Podrien haver dit també que era ideològica, perquè evidentment és de gent progressista i demòcrata, no és de gent feixista. Van utilitzar aquesta estupidesa, malgrat no haver-hi cap símbol, no demanava el vot per a ningú, era una reivindicació legítima, i ha tingut represàlies per al representant legal i legítim del poble català.

- Dins de l'independentisme català, hi ha qui mostra el seu rebuig a qualsevol suport a reivindicacions que es puguin donar a Madrid, per exemple. Què n'opinen?

- Jo crec que és una mica desconeixement. Nosaltres per exemple no diem "Salut i República", diem "Salut i Repúbliques", perquè volem ser respectuosos amb el que cada poble decideixi i quin tipus de república vulgui fer-se, perquè la república per si sola no vol dir res, ha de tenir un contingut. El que no volem és aquesta monarquia, que és el tercer acte del franquisme. Hi va haver franquisme 40 anys, hi va haver un segon acte amb Joan Carles i ara hi ha el tercer amb Felip VI, però és continuïtat d'un dictador, d'un genocida que va nomenar el que va voler i punt. Els companys que venen a Madrid ens deien que es pensaven que venien a una terra hostil i que nosaltres representàvem molt bé el que ha de ser el poble de Madrid, solidari i obert, no el poble caspós, negre, *carca* i *troglodita* del feixisme, que per desgràcia n'hi ha massa a Madrid.

- Quina ha estat la reacció del poble de Madrid davant la seva activitat?

- En algun acte sí que han vingut a provocar els feixistes, amb la tolerància de la Delegació del Govern de torn autoritzant les contramanifestacions, però com que són de la mateixa corda... *Perro no come perro*.

- Per què creuen que hi ha aquesta desconexió entre Madrid i Catalunya?

- Perquè els mitjans de comunicació estatals intoxiquen, sobretot els dos grans grups televisius tenen dissenyada perfectament la intoxicació en dosis diàries. Amb un degoteig que la gent que no contrasta o que només veu aquell tipus d'informació han generat una intoxicació. A més, és una contradicció: si tants odien allò català i volen que marxin, després no volen que prenguin una decisió pròpia.

- Si els mitjans de comunicació, la judicatura i els partits defensen aquesta postura, a alguns catalans se'ls fa difícil distingir entre Estat i poble.

- Durant la transició modèlica, que no va ser modèlica, van seguir actuant els grups parapolicials, matant i segrestant gent. En aquell pacte es van generar dos partits -PP i PSOE, en aquell moment UCD i AP-, dos sindicats -CCOO i UGT- i dos patronals -CEOE i CEPyME. Per aparentar que hi havia pluralitat i democràcia, però van passar tots per un acord de blindar la monarquia i blindar el model social, econòmic i polític. De fet, l'Estatut dels Treballadors que es va aprovar el 1980 l'han deixat pràcticament sense drets. Pot haver-hi dret al treball, que tampoc n'hi ha, però el dret del treball se l'han pentinat sencer, d'això n'era molt expert Alfonso Guerra. La gent està treballant jornades maratonianes, encara que hi ha molta gent a l'atur per desgràcia, i no tenen dret a respirar, llegir tranquil·lament, contrastar i reflexionar. Això genera que la gent tingui una opinió dirigida.

Ernesto Sarabia, premiat amb el Memorial per la Pau Josep i Liesel Vidal 2020. Foto: Josep M. Llauredó

